

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem ve věci **žalobce M.A.**, nar. „X“, státního příslušníka **Syrské arabské republiky**, trvale bytem ul. M., D., **toho času v zařízení pro zajištění cizinců Bělá pod Bezdězem – Jezová**, č.p. 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti **žalovanému Policii České republiky**, Krajskému ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie Pardubice, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště Letohradská 759, 562 01 Ústí nad Orlicí, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2014, č. j. KRPE-88066-20/ČJ-2014-170022**,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie Pardubice, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 21. 10. 2014, č. j. KRPE-88066-20/ČJ-2014-170022, s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalované rozhodnutí a řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Žalobce zemi svého původu opustil přibližně před šesti měsíci, kdy odcestoval do Turecka. Zde setrval po dobu jednoho měsíce a následně **za pomoci převaděče překročil vnější hranice schengenského prostoru a vstoupil na území Řecké republiky** (dále též „Řecko“). V Řecku pobýval přibližně čtyři měsíce, poté cestoval přes Srbsko až **do Maďarské republiky** (dále též „Maďarsko“), kde byl **zadržen policií**. V Maďarsku požádal žalobce dne **19. 10. 2014 o udělení mezinárodní ochrany**, přičemž jako místo pobytu uvedl pobytový tábor Bicske. **Žalobce však nevyčkal na ukončení azylového řízení a hned po dvou dnech Maďarsko opustil s cílem odcestovat na území Spolkové republiky Německo, neboť v Hamburku má údajně bratra, jenž zde požádal o azyl a žije v „nějakém táboře u Hamburku“**, jiné žijící příbuzné žalobce nemá. **Během cesty vlakem vlakový personál na území České republiky dne 20. 10. 2014 zjistil, že žalobce nemá platný jízdní doklad a byl proto v České Třebové vyloučen z přepravy**. Současně byla přivolána hlídka Policie České republiky.

Na výzvu policejní hlídky k prokázání totožnosti žalobce **nepředložil žádný průkaz totožnosti, nepředložil ani doklad, který by ho opravňoval k pobytu na území České republiky**. Žalobce u sebe též **neměl peníze na cestu či případné ubytování, neměl stálou adresu na území České republiky a neměl ani zajištěno ubytování, a proto byl téhož dne (20. 10. 2014) ve 12.00 hodin zajištěn dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky**, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o Policii České republiky“), jelikož byl důvod se domnívat, že žalobce **neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá**.

Lustrací v evidencích Policie České republiky, Ministerstva vnitra a cestou mezinárodní policejní spolupráce bylo zjištěno, že **žalobce dne 19. 10. 2014 požádal v Maďarsku o udělení azylu**.

Vzhledem k tomu, že na území České republiky žalobce pobýval neoprávněně, bez dokladu totožnosti, bez finančních prostředků a současně v Maďarsku již dne 19. 10. 2014 požádal u udělení azylu, **rozhodl žalovaný podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů**, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), **o zajištění žalobce za účelem jeho předání maďarské straně podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „nařízení Dublin III“)**. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů a žalobce byl umístěn do

zařízení pro zajištění cizinců Bělá pod Bezdězem – Jezová, č.p. 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem.

Při následné prohlídce žalobce před jeho předáním zařízení pro zajištění cizinců byly v jeho botách nalezeny dva doklady v perštině s vyobrazením žalobce. Tyto doklady byly vystaveny na jméno A.L., státní příslušník Íránské islámské republiky, nar. „X“ v Teheránu. Tato druhá zjištěná totožnost žalobce byla vzhledem k probíhajícímu správnímu řízení v Maďarsku pod identitou M.A., nar. „X“, státní příslušník Syrské arabské republiky, trvale bytem ul. Minh, Damašek, brána jako alias, nikoliv jako identita hlavní.

II.

Žaloba

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu (soudu doručena dne 10. 11. 2014), v níž namítl, že opatření přijaté žalovaným odporuje § 129 zákona o pobytu cizinců, není přiměřené okolnostem případu, a proto žalovaný porušil § 2 odst. 3, 4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), a čl. 28 nařízení Dublin III. Dále žalobce namítl, že žalovaný v rozporu s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu před vydáním rozhodnutí o zajištění žalobce nezvážil užití mírnějších opatření podle § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců a tuto svou úvahu v rozporu s § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), nepromítl do odůvodnění žalovaného rozhodnutí, v důsledku čehož je zmíněné rozhodnutí nepřezkoumatelné. V neposlední řadě žalobce žalovanému vytknul, že nesprávně poučil žalobce o možnosti podat návrh podle § 200o až § 200u zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „o. s. ř.“), ačkoli toto ustanovení již není od 1. 1. 2014 součástí právního řádu České republiky.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že aplikace ust. § 123b a §123c zákona o pobytu cizinců v případě žalobce nepřipadala v úvahu, neboť žalobce v době zajištění dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o Policii České republiky neměl u sebe doklad, kterým by mohl prokázat svoji totožnost, neměl peníze na cestu ani peníze na případné ubytování, dále neměl stálou adresu pobytu v České republice a ani neměl zajištěno ubytování.

Podle ust. § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců je policie povinna jednat tak, aby byl cizinec předán nebo byl průvoz cizince územím dokončen v nejbližším možném termínu ode dne zajištění. Z tohoto důvodu žalovaný informoval Dublinské středisko Ministerstva vnitra o zajištění cizince, na kterého se vztahuje řízení podle nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. Dublinské středisko dne 23. 10. 2014 zahájilo řízení podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. Lhůta pro odpověď maďarské strany byla

stanovena na 6. 11. 2014. Dne 6. 11. 2014 byl žalovaný telefonicky informován o souhlasu maďarské strany s přijetím žalobce zpět do Maďarské republiky v nejbližší době.

K argumentaci žalobce, že žalovaný zvolil nepřiměřený prostředek k dosažení sledovaného cíle, tj. k předání žalobce do členského státu Evropské unie příslušného podle nařízení Dublin III k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, žalovaný uvedl, že žalobce již minimálně jednou nedodržel podmínky stanovené mu v souvislosti s jeho žádostí o mezinárodní ochranu v Maďarsku, kdy se ani nedostavil do přijímacího střediska v Maďarsku a rovnou bez souhlasu maďarských orgánů odcestoval s úmyslem jet až do Německa za bratrem. Z tohoto důvodu je zcela patrné, že by se užití mírnějších prostředků „*minulo účinkem*“ a žalobce by při nejbližší příležitosti pokračoval ve své cestě za bratrem do Německa. **Dalším důvodem k vyloučení užití mírnějších prostředků je i skutečnost, že žalobce skrýval svoji identitu, a to jak při řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v Maďarsku, tak i při správním řízení v České republice.** Po celou dobu se vydával za státního příslušníka Sýrie M.A., nar. „X“, přestože ve skutečnosti se jedná o státního příslušníka Íránu, L.A., nar. „X“ v Teheránu. Jeho pravá identita byla odhalena při osobní prohlídce před umístěním do zařízení pro zajištění cizinců v Bělé Jezové, kdy pod vložkou v pravé polobotce byly pravé osobní doklady objeveny.

Pokud jde o poučení o možnosti podat návrh dle § 200o až § 200u, pak to bylo skutečně dle žalovaného nesprávné, avšak tato skutečnost nijak žalobce na jeho právech nezkrátila.

Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Předně krajský soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (dispoziční zásada), které je třeba výslovně formulovat v žalobě (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Přezkouvá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „*jinou vadou řízení před soudem*“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkouvá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63, dostupný na www.nssoud.cz).

Dále krajský soud připomíná, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní

námítky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, popř. rozsudky ve věcech 1 Afs 81/2013, 1 Afs 82/2013, 1 As 72/2013, 9 Afs 22/2013, 9 Afs 39/2013, 9 Afs 45/2013, 3 As 80/2013 a řada dalších). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

Nyní k jednotlivým žalobním námitkám.

Pokud jde o námitky žalobce, že opatření přijaté žalovaným odporuje § 129 zákona o pobytu cizinců, není přiměřené okolnostem případu (§ 2 odst. 3, 4 správního řádu) a nebyl zohledněn čl. 28 Dublinského nařízení, pak ty nejsou důvodné.

Je třeba znovu připomenout, že žalobce do schengenského prostoru vstoupil protiprávně s pomocí převaděče, na území České republiky pobýval neoprávněně, bez dokladů totožnosti a bez prostředků (žalobce měl v hotovosti pouze cca 20 EUR a 320 HUF). Dále jednoznačně deklaroval úmysl cestovat za svým bratrem do Spolkové republiky Německo, tedy nesetrvávat na území České republiky. Žalobce též několik dnů před zajištěním požádal o udělení mezinárodní ochrany v Maďarsku, avšak podmínky stanovené mu maďarskými orgány veřejné moci nedodržel a bez jejich vědomí z Maďarska vycestoval, existovalo tedy zjevně vážné nebezpečí útěku žalobce. Z výše uvedeného je prima facie zřejmé, že užití jiných opatření než zajištění (např. finanční záruky či opatření upravených v § 123b zákona o pobytu cizinců) nepřipadalo v úvahu, resp. by zjevně nevedlo k dosažení sledovaného cíle. Za zásadní soud považuje pak skutečnost, že identita žalobce je sporná, neboť žalobce se vydával a vydává za

státního příslušníka Sýrie M.A., nar. „X“, avšak při osobní prohlídce před umístěním do zařízení pro zajištění cizinců v Bělé Jezové byly pod vložkou v pravé polobotce žalobce objeveny dva doklady v perštině s vyobrazením žalobce. Tyto doklady byly vystaveny na jméno A.L., státní příslušník Íránské islámské republiky, nar. „X“ v Teheránu. Jednání žalobce, který svou skutečnou identitu skrývá, popř. záměrně ztěžuje její odhalení, vyvolává důvodné pochybnosti o jeho skutečných úmyslech a zakládá též podezření, že by mohl narušit veřejný pořádek či bezpečnost státu.

Jelikož státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle čl. 3 nařízení Dublin III Maďarsko (**Maďarsko ostatně dne 31. 10. 2014 uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce** - viz rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR vydané pod č. j. OAM-748/DS-PR-P11-2014 /listy číslo 15 až 19 soudního spisu/) a žalobce nebylo možno maďarským orgánům předat ve lhůtách uvedených v § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, žalovaný zcela správně a v souladu s § 129 odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců rozhodl o jeho zajištění, přičemž takové opatření bylo a je zcela přiměřené shora popsáním okolností případu. Doba zajištění (30 dnů) odpovídá době nezbytné k dopravě žalobce na území Maďarska (dle Ministerstva vnitra ČR by měla být doprava žalobce na území Maďarska provedena nejpozději do 12. 12. 2014).

Lze tedy uzavřít, že žalovaný neporušil § 129 zákona o pobytu cizinců, § 2 odst. 3, 4 správního řádu a jeho rozhodnutí též neodporuje čl. 28 nařízení Dublin III, neboť v případě žalobce existovalo vážné nebezpečí útěku, zajištění bylo přiměřené okolnostem případu a nebylo lze účinně použít jiná mírnější opatření. Zajištění přitom zjevně nebude trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle citovaného nařízení.

Důvodná není ani námitka nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí. Žalobce má pravdu, že před zajištěním cizince za účelem správního vyhoštění podle § 124 nebo § 124a zákona o pobytu cizinců či za účelem jeho předání je dle Nejvyššího správního soudu správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Z vyjádření žalovaného je však patrné, že žalovaný užití mírnějších opatření vážil. Žalobce má též pravdu, že správní orgán je dle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí povinen odůvodnit, proč v dané věci nepřistoupil k uložení zvláštního opatření namísto zajištění. Absence této úvahy bude **zpravidla** znamenat nezákonnost rozhodnutí o zajištění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/20121 – 74, popř. rozsudky téhož soudu ve věcech sp. zn. 1 As 132/2011, 1 As 72/2013, 1 As 149/2011, 1 As 128/2011, 1 As 83/2012, 6 As 41/2013, 4 As 12/2012 etc.). **Rozhodnutí o zajištění však nebude při absenci výše zmíněné úvahy v odůvodnění rozhodnutí o zajištění nezákonné či nepřezkoumatelné zejména tehdy, kdy je užití mírnějších (ve vztahu k zajištění) opatření prima vista vyloučeno (jako v projednávané věci). V takovém případě by totiž trvání na odůvodnění nevyužití mírnějších opatření bylo ryzím formalismem.**

V této souvislosti nelze nepoznamenat, že ze zákona neplyne, že pokud správní orgán neodůvodní, proč v konkrétní věci nepřistoupil k uložení zvláštního opatření namísto zajištění, je jeho rozhodnutí nezákonné (event. nepřezkoumatelné), přičemž **rozhodnutí obecného soudu nemá sílu (moc) zákona, nemůže zákon rušit, měnit či dodatečně – nad rámec zákona - stanovit podmínky, za nichž může orgán veřejné moci realizovat svou**

pravomoc či kompetenci. Pokud by tak přesto učinil, nahrazoval by zákonodárnou činnost a porušoval tak princip dělby moci (nepřípustný soudcovský aktivismus /opakem je zdrženlivost a soudcovský minimalismus, který je vnímán jako prostředek omezení soudní moci ve prospěch politických procedur).¹ Jak výstižně konstatoval Ústavní soud v odůvodnění usnesení ze dne 4. 12. 2002, sp. zn. IV. ÚS 463/02, „*obecné soudy jsou při své činnosti povinny postupovat v souladu se zákonem a kromě oprávnění plynoucího z Ústavy ČR jim zásadně nepřísluší provádět výklad zákonů, který není interpretací secundum et intra legem. Tudiž jim ani není ex constitutione či jinak dána pravomoc zákony (namísto zákonodárce) přetvářet, byť by i konkrétní okolnosti té které věci takový „výklad“ v rovině požadavků ekvity odůvodňovaly či mohly ze subjektivního pohledu odůvodňovat.*“ Ostatně platí dura lex, sed lex, jakož i non sub homine (iudex) sed sub (deo et) lege (<http://www.law.harvard.edu/library/about/history/reading-room-quotations.html>). Zákon může změnit nebo zrušit pouze zákonodárce, popř. zrušit Ústavní soud v řízení o kontrole norem (v pozici „negativního zákonodárce“). Obdobně v odůvodnění usnesení ze dne 14. 1. 2004, sp. zn. III. ÚS 188, Ústavní soud konstatoval, že „*výklad právních norem činěný orgány veřejné moci se totiž musí nepochybně pohybovat secundum et intra legem. Dotvářet dané ustanovení interpretací nad rámec jeho mezí bez dalšího přísluší toliko svrchovanému zákonodárci, když se sluší dodat, že opačný přístup je s principy právního státu a klasickou dělbou moci neslučitelný.*“ **Interpretací nelze měnit význam a obsah právní normy nebo tuto nepřípustně korigovat** (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 3188/08).

Dále je třeba zdůraznit, že účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Správní soud může výjimečně slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, nalezne-li ve správním spisu dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006 - 36, č. 1389/2007 Sb. NSS). Postrádalo by totiž smysl (a bylo by ryzím formalismem) rušit rozhodnutí v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné. Taktéž nelze přehlížet okolnosti, za nich je rozhodnutí o zajištění vydáváno – správní orgány mají pouze omezené množství času na jeho vydání a mají k dispozici pouze omezené množství informací o cizinci, a proto (i s ohledem na časově omezené účinky rozhodnutí) nelze na jeho odůvodnění klást přemrštěné požadavky.

Důvodná naopak je námitka žalobce, že žalovaný nesprávně poučil žalobce o možnosti podat návrh podle § 200o až § 200u o. s. ř., neboť toto ustanovení již není od 1. 1. 2014 součástí právního řádu České republiky, nicméně tato pochybení žalovaného žalobce nijak na jeho právech nezkrátilo (§ 2 a § 65 odst. 1 s. ř. s.). Ostatně žalobce ani nic takového v žalobě netvrdil. Je proto vhodné žalobci připomenout, že ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon (§ 2 s. ř. s.). Tomuto základnímu principu (ochrana subjektivních práv, nikoli „objektivní“ zákonnosti) odpovídá i

¹ Na tomto místě je vhodné poznamenat, že i Ústavní soud ve své judikatuře (ve vztahu k sobě samotnému) zdůrazňuje sebeomezující (*self-restraint*) přístup při posuzování otázek spadajících do kompetence zákonodárce. Dokonce ani Ústavní soud není oprávněn „modelovat“ optimální právní úpravu.

právní úprava žalobní legitimace obsažená v § 65 odst. 1, 2 s. ř. s., dle které kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak (odst. 1). **Nestačí proto, aby žalobce v žalobě pouze tvrdil, že rozhodnutí či proces vedoucí k jeho vydání jsou nezákonné, aniž by současně tvrdil, že se tato nezákonnost dotýká jeho právní sféry (zkracuje ho na právech).**

V.

Závěr a náklady řízení

Lze tedy uzavřít, že ani jedna ze základních žalobních námitek není důvodná. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců /nadto účastníci s rozhodnutím věci bez jednání souhlasili/) zamítl (výrok I).

Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), jelikož však žalovanému žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 14. listopadu 2014

Aleš Korejtko v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová